

ДЕТСКА РАДОСТЪ

кога иматъ много ключове и могатъ съ тѣхъ всѣка врата да отварятъ. Боже, какво да прави? Трѣбва да подпре съ нѣщо друго вратата.

И Васко се спусна, грабна стола и го притисна до вратата.

Но въ това време по вратата нѣщо тупна и бравата мръдна.

— Майчице! Отидохъ! — прошепена Васко, спусна се къмъ прозореца и закрещѣ:

— Помощъ! Помощъ!

Но никой не го чу. Тогава той се хвърли и почна да тупа при вратата всичко, което му попадна подъ ржцетѣ. Столоветѣ, масата. Но и тѣ му се видѣха малко. Примъкна при тѣхъ куфаритѣ и етажерката съ книгитѣ. И тѣ бѣха малко. И Васко започна да хвърля отгоре имъ завивкитѣ на креватитѣ, възглавницитѣ, дюшецитѣ, дрехитѣ отъ долапа, книгитѣ си, обувкитѣ, чантата. При вратата се натрупа цѣла планина. Едва тогава Васко се спрѣ.

— Спасенъ съмъ! — помисли си той.

Но въ това време по вратата нѣщо още по-силно тупна, изскърца и задраска, като че крадецътъ търсѣше кжде да пхне ключа.

Васко затрепера като листъ.

— Майчице!

Спусна се къмъ прозореца и закрещѣ отново съ всичка сила:

— Помощъ! Помощъ!

Но никой не го чу.

Тогава Васко се пхна подъ кревата, притисна лицето си до дъскитѣ и не се мръдна вече. Всѣки мигъ чакаше крадецътъ да го дръпне за палтото и да му викне:

— Ей, я ставай! Кжде си крие баща ти паритѣ?

Тѣй измина много време. Колко — Васко не знаеше. Баща му и майка му се върнаха. Хлопаха на пжтната врата, той не ги чу.

Тогава бащата се прекачи презъ оградата и почука на прозореца.

— Васко! Васко!

Васко чу, но не отговори. Мислѣше, че крадецътъ вика.

Баща му пакъ захлопа.

— Васко, ей Васко! Заспалъ ли си! Стани да ни отворишъ де! Брей, че си сънливъ!

Едва сега Васко позна гласа на баща си. Измъкна се отъ кревата. Отвори прозореца. Баща му влѣзе. Като видѣ какво бѣше натрупано при вратата, хвана се за главата!

— Леле, Васко, какво си направилъ! Цѣлата стая си обърналъ наопъки. Какво има?